

byl co do těchto dvou sudů založen nový právní poměr a proto obžalovaný pozbyl práva zboží prodati nebo s ním jakkoli proti vůli vlastníkovi naložiti a octl se v poměru pouhého schovatele. Obžalovaný tedy, prodáv toto zboží, naložil s ním způsobem, přičím se ustanovení § 355 tr. zák. Poněvadž však chybí skutkové zjištění, jakou cenu mělo toto zboží, nelze rozhodnouti ani o kvalifikaci činu. Ježto nejvyšší soud pro ustanovení § 33 odst. III. tr. ř. nov. nemůže sám chybějící skutková zjištění učiniti, postupoval podle § 35 odst. I. tr. ř. nov., učinil opatření, obsažené ve výrokové části usnesení a odkázal na ně zmateční stížnost obžalovaného.

Čís. 4443.

Neposkytuje-li ani výrok ani odůvodnění rozsudku spolehlivých údajů o tom, na jakém základě byl vyměřen trest, rozsudek jest zmatečný podle § 384 čís. 10 tr. ř.

(Rozh. z 24. srpna 1932, Zm III 309/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti L. B., obžalovanému pro zločin loupeže, na základě veřejného líčení o zmateční stížnosti obžalovaného z povinnosti úřední z důvodu zmatečnosti, uvedeného v § 384 čís. 10 tr. ř., zrušil rozsudek soudu porotního s celým řízením a krajskému jako porotnímu soudu v Nitře uložil, aby provedl nové hlavní přelíčení a ve věci rozhodl. Zmateční stížnost byla poukázána na toto rozhodnutí.

D ů v o d y:

Proti rozsudku porotního soudu ohlásil obhájce zmateční stížnost podle § 384 čís. 9 a § 385 čís. 1 a), b) tr. ř., kterou částečně provedl. Přezkoumávaje věc, shledal nejvyšší soud toto: Soud porotní uznal obžalovaného vinným zločinem pokusu loupeže podle §§ 65, 344, 349 odst. I. čís. 2 tr. zák. a vyměřil mu podle § 349 odst. I. a § 66 s použitím § 92 tr. zák. trest žaláře v trvání dvou roků. Podle § 66 tr. zák. jest trest vyměření i pod nejnižší sazbou trestní, stanovenou na čin dokonáný, ano, lze užití i mírnějšího způsobu trestu, než v zákoně jest uveden. Sazbou trestní podle § 349 odst. I. tr. zák. jest káznice od 10 do 15 roků. Použitím § 66 tr. zák. lze tedy snížit trest káznice až na dva roky a, pokládá-li soud za důvodné, aby uložil mírnější způsob trestu, lze sejíti až na žalář v trvání šesti měsíců. Použití § 92 tr. zák. značí, že soud pokládá i tuto nejnižší míru trestu, zákonem stanovenou, za příliš přísnou, že tedy uložiti jest trest vězení zřejmě pod šest měsíců. V důvodech rozsudkových jsou sice vypočítány polehčující okolnosti, které by snad použití § 92 tr. zák. odůvodniti mohly, z doslovu rozsudkového výroku však nicméně ani ve spojení s rozsudkovými důvody nelze seznati, na jakém základě porotní soud rozhodnutí o trestu učinil. Pokládá-li za přiměřený trest na svobodě v trvání dvou roků, který ve smyslu § 22 tr. zák. bylo ovšem vyměření káznicí, nikoli žalářem, jest nesrozumitelné, proč citoval § 92 tr. zák. Pokládá-li za zákonu vyhovující,

aby bylo použito ustanovení § 92 tr. zák., jest nesrozumitelné, proč neuložil trest vězení, když přece uložený trest mohl vysloviti již podle ustanovení § 66 tr. zák. Poněvadž tedy ani výrok rozsudkový ani jeho důvody neposkytují spolehlivého vodítka pro přezkoumání, na jakém základě byl trest vyměřen, jest výrok rozsudkový nesrozumitelný a rozsudek trpí zmatečností, uvedenou v § 384 čís. 10 tr. ř., k níž podle posledního odstavce téhož paragrafu hleděti jest z povinnosti úřední. Bylo tudíž rozhodnuto, jak uvedeno ve výrokové části usnesení a zmateční stížnost poukázána na toto rozhodnutí.

Čís. 4444.

Vazba jest nezaviněná ve smyslu § 94 tr. zák., nepodnikl-li pachatel až na to, že spáchal trestný čin, nic, co ospravedlňovalo její uvalení.

(Rozh. z 24. srpna 1932, Zm IV 358/32.)

Nejvyšší soud přezkoumal trestní věc proti R. P., obžalovanému pro zločin podle § 462 tr. zák. a j., a na základě veřejného líčení o zmateční stížnosti veřejného žalobce vynesl rozsudek, jímž zmateční stížnosti veřejného žalobce, založené na § 385 čís. 2 tr. ř., vyhověl, rozsudky obou soudů nižších stolic zrušil ve výroku, jímž obžalovanému R. P. byla do trestu započtena vyšetřovací vazba od 10. prosince 1930 do 15. února 1932, a vyslovil, že se obžalovanému R. P. tato vazba do trestu nezapočítává.

Důvody:

Proti rozsudku soudu odvolacího ohlásil a provedl veřejný žalobce zmateční stížnost podle § 385 čís. 2 a 3 tr. ř. Poněvadž generální prokurátor vzal zmateční stížnost, založenou na § 385 čís. 3 tr. ř., zpět, byla přezkoumána zmateční stížnost jen pokud z důvodu zmatečnosti podle § 385 čís. 2 tr. ř. napadá rozsudek odvolacího soudu pro započtení do trestu vazby vyšetřovací, kterou obžalovaný vytrpěl do vynesení rozsudku soudu první stolice. Zmateční stížnosti jest přiznati oprávnění. Obžalovaný, jakmile byly prozrazeny jeho trestné činy, uprchl do Polska, byl v Krakově dne 1. září 1930 zatčen a po provedeném řízení o vydání dopraven do věznice krajského soudu v Levoči, kde na něho byla uvalena vyšetřovací vazba, která trvala až do vynesení rozsudku soudu první stolice. Soud odvolací odůvodnil započtení této vazby do trestu úvahou, že jde o těžké trestné činy, že vyšetřovací vazba byla nařízena i podle § 141 čís. 2 tr. ř., tedy z důvodu, který jest podkladem započtení vyšetřovací vazby. Názor tento přičí se ustanovení § 94 tr. zák. v doslovu zák. č. 1/20, podle něhož jest vazbu započísti jen, když ji odsouzený nezavinil. Nezaviněnou jest vazba, když pachatel až na to, že spáchal trestný čin, nepodnikl nic, co ospravedlňovalo uvalení vazby. V souzeném případě obžalovaný po spáchání a prozrazení činu uprchl do ciziny, předsevzal tedy čin, který sám o sobě jest podle § 141 čís. 2 tr. ř. důvodem pro uvalení vyšetřovací vazby. Podle stálé praxe nejvyššího soudu nelze vyšetřovací vazbu, kterou obžalovaný